DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 15 grudnia 1959 r. | Nr 22 | Poz. 121—126

TREŚĆ:

121.

ZARZĄDZENIE nr 324 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 7 grudnia 1959 r.

w sprawie branżowych planów kont dla jednostek podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

(znak: KSR-I/D-100/59)

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 66, poz. 341), zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się branżowe plany kont dla jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych działających według zasad rozrachunku gospodarczego, stanowiące załączniki nr nr 1—10 do zarządzenia.*)

§ 2. Jednostki organizacyjne, obowiązane są wprowadzić w ewidencji księgowej branżowe plany kont, o których mowa w § 1, w następujących terminach:
od dnia 1 stycznia 1960 r. — jednostki prowadzące działalność w ramach roku kalendarzowego,
od dnia 1 kwietnia 1960 r. — jednostki prowadzące działalność w ramach roku gospodarczego.

§ 3. Branżowe plany kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych i geologicznych obowiązane są stosować, wchodzące w skład tych przedsiębiorstw, i działające według zasad rozrachunku gospodarczego, samodzielnie bilansujące: bazy sprzętu, bazy transportu oraz zakłady produkcji pomocniczej.

*) Załączniki rozesłane zainteresowanym.

§ 4. Upoważnia się Dyrektora Departamentu Księgowości i Rewizji:
— do wydawania wiążących wyjaśnień i wytycznych w zakresie stosowania branżowych planów kont wprowadzonych zarządzeniem,
— do zatwierdzania branżowych wykazów i instrukcji z zakresu ewidencji i kalkulacji kosztów, opracowywanych przez zjednoczenia przedsiębiorstw przemysłu materiałów budowlanych podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez Centralę Materiałów Budowlanych — Zarząd Przedsiębiorstw.

§ 5. Zarządzenie nr 120 Ministra Budownictwa z dnia 19 grudnia 1956 r. w sprawie branżowych planów kont dla jednostek resortu Ministra Budownictwa (Dz. Urz. MB nr 6, poz. 69) traci moc w odniesieniu do jednostek prowadzących działalność w ramach:
1) roku kalendarzowego — z dniem 1 stycznia 1960 r.,
2) roku gospodarczego — z dniem 1 kwietnia 1960 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

122.

ZARZĄDZENIE nr 325 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 7 grudnia 1959 r.

w sprawie zasad ustalania, zatwierdzania i stosowania norm pracy.

(znak: ZB5/59)

Ze względu na konieczność jednolitego stosowania przepisów, dotyczących zagadnień normowania pracy, na podstawie: uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów

z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie organizacji normowania pracy (Biul. PKPG nr 10, poz. 126) oraz w związku z zarządzeniem nr 119 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie powoływania i zakresu działania organów normowania pracy (Biul. PKPG nr 11, poz. 140), w porozumieniu z Zarządami Głównymi: Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Terenowego i Rzemiosła, do czasu wydania nowych jednolitych przepisów, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia obowiązują w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniach przemysłu i jednostkach równorzędnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz w nadzorowanych przez tego Ministra przedsiębiorstwach przemysłu terenowego materiałów budowlanych, podległych radom narodowym.

§ 2. Normy pracy z uwagi na zakres ich obowiązywania dzielą się na:

1) normy jednolite — powszechnie obowiązujące, dotyczące robót, prac i czynności wspólnych dla różnych gałęzi gospodarki narodowej, po zatwierdzeniu ich przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów,
2) normy branżowe — obowiązujące w poszczególnych gałęziach produkcji;
3) normy zakładowe — obowiązujące w poszczególnych zakładach pracy.

§ 3. Moc obowiązującą nadaje:

1) normom branżowym — Minister w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego,
2) normom zakładowym:
   a) jeżeli dotyczyć one mają prac powtarzalnych — dyrektor jednostki organizacyjnej, nadzorującej przedsiębiorstwo, w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego,
   b) jeżeli dotyczyć one mają prac jednorazowych nie przekraczających 200 roboczo godzin zadanych — dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

§ 4. 1. Zagadnienia normowania pracy należą do zakresu działania:

a) w przedsiębiorstwach (zakładach pracy) — technika normowania pracy, który wchodzi w skład komórki, zajmującej się zagadnieniami pracy i płacy.
b) w zjednoczeniach i jednostkach równorzędnych bezpośrednio podległych Ministrowi oraz przez niego nadzorowanych — komórki, zajmującej się zagadnieniami pracy i płacy.

2. Organami opiniodawczymi są:

a) w zjednoczeniach i jednostkach równorzędnych bezpośredno podległych Ministrowi oraz przez niego nadzorowanych — branżowe komisje norm pracy,
b) w Ministerstwie — Główna Komisja Norm Pracy.

§ 5. Do obowiązków technika normowania pracy należy w szczególności:

1) wprowadzanie na podstawie decyzji dyrektora obowiązujących norm i stawek jednostkowych oraz przestrzeganie stosowania zaszeregowania robót zgodnie z taryfikatorem kwalifikacyjnym a także sprawdzanie wykonania norm według zleceń (kart roboczych);
2) opracowywanie norm pracy nie objętych normami jednolitymi i branżowymi przy zastosowaniu metod technicznego normowania pracy (np. chronometrażu i obserwacji ciągłej) oraz zaszeregowywanie prac na podstawie obowiązujących taryfikatorów kwalifikacyjnych jak również przekazywanie materiału dyrektorowi przedsiębiorstwa;
3) opracowywanie projektów norm pracy i stawek jednostkowych dla robót jednostkowych i małoseryjnych (do 200 roboczo godzin zadanych) na podstawie norm dla robót zbliżonych lub materiałów statystycznych;
4) współdziałanie z komórkami technicznymi, odnośnie prawidłowej organizacji pracy, a w szczególności w zakresie:
   — prawidłowego podziału procesu produkcyjnego na operacje,
   — organizacji miejsca pracy (np. wybór oprzyrządowania i warunków pracy),
   — projektowania przebiegu wykonania operacji,
   — ustalania najlepszych metod pracy i racjonalnego podziału pracy w brygadach;
5) kontrola i analiza istniejących norm pracy przy zastosowaniu metod technicznego normowania pracy (np. chronometrażu i obserwacji ciągłej) oraz opracowywanie wniosków;
6) zaznajamianie się z nowymi procesami technologicznymi i analiza ich przebiegu od strony normowania pracy, ustalanie technicznych wzorców pracy;
7) opracowywanie wniosków dotyczących objęcia nowych prac normami;
8) kontrola warunków pracy i obsady stanowisk roboczych, zgodnie z normami pracy i obsługi;
9) opracowywanie sprawozdań z wykonania norm pracy i analiza materiału statystycznego;
10) prowadzenie zakładowego katalogu norm i stawek jednostkowych;
11) instruowanie dozoru technicznego i załogi w sprawach normowania pracy, w celu przestrzegania warunków pracy, które stanowiły podstawę do opracowywania norm pracy;
12) analiza wydajności pracy i podawanie wyników do wiadomości robotników oraz analiza metod i organizacji pracy.

§ 6. Technik normowania pracy jest uprawniony do:

1) korzystania z list płac i wszelkich dowodów wyceny robocizny;
2) zbierania informacji z kontroli technicznej co do ilości, przyczyn powstawania braków oraz stanowisk roboczych, na których najczęściej powstają braki;
3) korzystania z wszelkiej dokumentacji technicznej, technologicznej i organizacyjnej, mającej związek z zagadnieniami norm pracy.

§ 7. Do zakresu działania komórek normowania w zjednoczeniach i jednostkach równorzędnych należy w szczególności:

1) opracowywanie kierunków pracy w nadzorowanych przedsiębiorstwach oraz kontrolowanie ich działalności w zakresie technicznego normowania pracy i zagadnień organizacji pracy;
2) kontrola właściwego stosowania obowiązujących norm pracy w przedsiębiorstwach (zakładach pracy);
3) opracowywanie zbiorczych sprawozdań z wykonania norm pracy i sporządzanie analizy materiałów sprawozdawczych;
4) prowadzenie bieżących katalogów norm i stawek jednostkowych obowiązujących nadzorowane przedsiębiorstwa;
5) opracowywanie wniosków dotyczących objęcia nowych robót normowaniem pracy;

6) opracowywanie instrukcji w sprawie normowania prac specyficznych dla danej branży;
7) przedkładanie branżowym komisjom norm pracy materiałów sprawozdawczych i materiałów informujących o stosowaniu norm i możliwości objęcia dalszych robót normami pracy;
8) udział w branżowej komisji norm pracy;
9) rozpowszechnianie przodujących metod pracy, współdziałanie z właściwymi jednostkami w zakresie zagadnień organizacji pracy.

§ 8. Branżowe komisje norm pracy składają się z:

a) Przewodniczącego	—	powołanego przez dyrektora zjednoczenia lub jednostki równorzędnej,
b) Zastępcy Przewodniczącego i jednego członka Komisji	—	delegowanych przez zarząd główny właściwego związku zawodowego.
c) trzech do pięciu członków Komisji	—	powołanych przez dyrektora zjednoczenia lub jednostki równorzędnej spośród fachowców z dziedziny normowania pracy, technologii i organizacji produkcji danej branży.

§ 9. Do zakresu działania branżowych komisji norm pracy należy:
1) opiniowanie:
   a) instrukcji dotyczących normowania pracy w danej branży;
   b) norm pracy, przedłożonych przez zakłady pracy;
   c) zaszeregowania robót i norm obsady maszyn i urządzeń oraz norm obsługi stanowisk roboczych;
2) przedstawianie dyrektorowi zjednoczenia lub jednostki równorzędnej wniosków w przedmiocie nadania mocy obowiązującej instrukcjom dotyczącym normowania pracy oraz nowym (przepracowanym) zakładowym normom pracy, jak również w przedmiocie zmiany norm zakładowych dotychczas obowiązujących;
3) przedkładanie dyrektorowi wniosków o wystąpienie do Ministerstwa w sprawie wprowadzenia nowych norm pracy i zmiany norm dotychczas obowiązujących w danej branży;
4) analiza wykonania norm pracy w zakresie całej branży;
5) opiniowanie w sprawie sporów wynikłych na tle stosowania norm pracy.

§ 10. Do zakresu działania Głównej Komisji Norm Pracy należy opiniowanie:
1) programów normowania prac;
2) zasad normowania i organizacji pracy w jednostkach organizacyjnych, określonych w § 1;
3) norm pracy wspólnych dla kilku branż z możliwością powoływania w tym celu podkomisji roboczych;
4) programów szkolenia metodologicznego oraz programów działalności wydawniczej w zakresie branżowego normowania pracy;
5) norm pracy i zmian w normach pracy, przedkładanych przez zjednoczenie lub jednostki równorzędne oraz własne podkomisje robocze, jeżeli tym normom (zmianom) ma być nadana moc powszechnie obowiązująca w tym zakresie;
6) projektów zaszeregowania robót na podstawie obowiązujących taryfikatorów i norm obsady maszyn i urządzeń, jeżeli zaszeregowaniom tym i normom ma być nadana moc powszechnie obowiązująca w resorcie;
7) instrukcji z dziedziny normowania pracy;
8) wniosków w przedmiocie nadania mocy obowiązującej normom lub zaszeregowaniom robót oraz normom obsługi maszyn i urządzeń,
9) wytycznych dla koordynowania pracy zjednoczeń i jednostek równorzędnych oraz współpraca z innymi organami normowania.

§ 11. Przewodniczących, zastępców przewodniczących oraz członków branżowych komisji norm pracy powołuje się na czas nieograniczony; odwołanie z pełnienia wyżej wymienionych funkcji dokonuje organ, który ich powołał.

§ 12. 1. Opinie branżowych komisji norm pracy w sprawach należących do zakresu ich działania, komisje te przedstawiają dyrektorowi w formie uchwał.

2. Dla ważności uchwały niezbędna jest obecność przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego oraz przynajmniej połowy członków Komisji.

3. Uchwały zapadają jednomyślnie.

4. W przypadku braku jednomyślności przewodniczący komisji przedstawia projekt uchwały, aprobowany przez większość komisji i zdanie odrębne do decyzji dyrektora.

§ 13. 1. Tracą moc przepisy z zakresu uregulowanego niniejszym zarządzeniem.

2. Pismo okólne Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła z dnia 28 grudnia 1956 r. (GM2-B-01-12/56) z załączonym pismem PK Płac (MP-01-3/11356) z dnia 19 grudnia 1956 r. nie obowiązuje w jednostkach organizacyjnych, określonych w § 1.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 7 grudnia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

123.

ZARZĄDZENIE nr 327 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 11 grudnia 1959 r.

w sprawie ustanowienia norm resortowych.

(znak: TB-3/1—2/59)

Na podstawie art. 12 pkt 1 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się jako normy resortowe w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

w zakresie określeń, klasyfikacji, projektowania i obliczeń statycznych:
1. RN-59/MB-0226 — Wentylacja mechaniczna. Wentylatory osiowe. Określenia. Klasyfikacja. Oznaczenia;

w zakresie materiałów i elementów budowlanych:
2. RN-59/MB-1301 — Jastrychy skałodrzewne (posadzki i podkłady). Warunki techniczne wykonania;

w zakresie materiałów i elementów instalacyjnych.
3. RN-59/MB-1902 — Rurociągi. Uchwyty do rur;
4. RN-59/MB-2352 — Wentylacja mechaniczna. Wentylatory osiowe. Warunki techniczne.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1960 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

124.

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH oraz MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 24 listopada 1959 r.

w sprawie zasad rejonizacji zawierania umów na dostawy towarów na cele rynkowe oraz częściowe zaopatrzenie stołówek i zakładów przemysłu gastronomicznego w branży szklanej.

Na podstawie § 2 uchwały nr 95 Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1958 r. w sprawie zasad współpracy między uspołecznionym handlem i przemysłem (Mon. Pol. nr 33 poz. 189) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przeznaczone na cele rynkowe towary z produkcji zakładów przemysłowych podporządkowanych Zjednoczeniu Przemysłu Szklarskiego powinny być przez te zakłady sprzedawane przedsiębiorstwom handlowym, działającym na terenie poszczególnych województw tak, by udział tych województw w ogólnej wartości dostarczonych towarów był zgodny ze wskaźnikami, zawartymi w załączniku nr 1*).

§ 2. Minister Handlu Wewnętrznego może w razie potrzeby zmienić ustalone zgodnie z § 1 wskaźniki podziału towarów na województwa, jednak zmiana taka musi być przeprowadzona przynajmniej na 65 dni przed okresem, w którym ma obowiązywać.

Zmiana wskaźników podziału towarów nie może naruszać umów dostawy, zawartych przez zakłady przemysłowe i przedsiębiorstwa handlowe przed dokonaniem zmiany chyba, że strony wyrażą zgodę na zmianę zawartych umów.

§ 3. Na podstawie ustalonych zgodnie z przepisami § 1 wskaźników podziału towarów na województwa Biuro Zbytu Szkła oraz Centralny Zarząd Handlu Artykułami Gospodarstwa Domowego uzgodnią na 60 dni przed kwartałem:

1) jakie zakłady przemysłowe są zobowiązane do zaopatrywania poszczególnych województw lub
2) jaka część ogólnej wartości towarów dostarczanych przez określone zakłady przemysłu ma być dostarczana na zaopatrzenie rynku poszczególnych województw.

Przy dokonywaniu powyższych uzgodnień należy brać pod uwagę następujące momenty:

a) przy artykułach masowych, decydującym o wyborze względem jest odległość zakładu od obsługiwanego rejonu tak, aby do minimum ograniczyć koszty przewozu,
b) przy różnych odmianach gatunkach należy produkcję poszczególnych zakładów tak rejonizować, aby zapewnić zaopatrzenie województw w pełny wachlarz asortymentowy towarów z branży szklanej.

§ 4. W ustaleniach wymienionych w § 3 bierze udział z głosem doradczym przedstawiciel Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska".

§ 5. O ustaleniach wymienionych w § 3 w terminie na 55 dni przed kwartałem, którego dotyczą ustalenia — Centralny Zarząd Handlu Artykułami Gospodarstwa Domowego powiadamia podległe przedsiębiorstwa i Wydziały Handlu PWRN, a Biuro Zbytu Szkła zakłady produkcyjne.

§ 6. Przedsiębiorstwa handlowe działające na terenie województwa powinny w terminie na 45 dni przed początkiem kwartału, w którym ma nastąpić dostawa, złożyć do zakładów produkcyjnych z kopią do Biura Zbytu Szkła odpowiednie zamówienia, w celu zawarcia umowy dostawy. Z zamówieniami mogą się zwracać przedsiębiorstwa handlu hurtowego państwowego i spółdzielczego, jak również przedsiębiorstwa handlu detalicznego, oraz zakłady przemysłu gastronomicznego, jeżeli dostawa bez pośrednictwa handlu hurtowego jest dla obu stron korzystniejsza.

Przesyłki z hut obejmować będą tylko ładunki pełnowagonowe, z wyjątkiem towarów pakowanych w skrzynie.

§ 7. 1. Zakład produkcyjny po porównaniu otrzymanych zamówień z przekazanymi przez Biuro Zbytu Szkła wskaźnikami i możliwościami wykonania akceptuje je lub proponuje ze swej strony wprowadzenie zmian do nich i po uzgodnieniu stanowisk zawiera umowy dostawy na warunkach określonych w branżowych warunkach dostaw, a w ich braku w ogólnych warunkach dostaw.

2. Jeżeli zgłoszone w terminie określonym w § 6 przez przedsiębiorstwa handlowe zamówienia nie wyczerpują wszystkich możliwości dostaw, zakład produkcyjny w uzgodnieniu z Biurem Zbytu Szkła może zaoferować towary, niezakupione przez uprawnione przedsiębiorstwa każdemu przedsiębiorstwu handlowemu, niezależnie od tego, czy działa ono na terenie województwa zaopatrywanego przez zakład zgodnie z uzgodnieniem rejonizacji (§ 3), czy też na terenie innych województw.

3. Jeżeli zgłoszone zamówienia przekraczają możliwości dostaw zakład produkcyjny zawiadamia o tym niezwłocznie Wydział Handlu PWRN właściwy terenowo dla odbiorców.

4. Wydział Handlu może w ciągu 6 dni od daty otrzymania zawiadomienia ustalić, które ze złożonych zamówień w całości lub części powinny być przez producenta przyjęte w pierwszej kolejności lub zezwolić na przyjęcie zamówień według uznania zakładu.

Brak odpowiedzi Wydziału Handlu w określonym terminie upoważnia zakład produkcyjny do akceptacji otrzymanych zamówień według własnego uznania. Przy wyborze odbiorcy w takim przypadku powinno się w zasadzie kierować kolejnością złożenia zamówienia.

§ 8. Zakład produkcyjny bezzwłocznie po przyjęciu zamówień najpóźniej na 25 dni przed rozpoczęciem kwartału przekaże właściwym terenowo dla odbiorców wojewódzkim przedsiębiorstwom „Arged" wykaz dostaw uzgodnionych bezpośrednio z innymi odbiorcami (poza hurtem branżowym „Argedu").

§ 9. Przy realizacji dostaw bezpośrednich z zakładu przemysłowego do detalu i przemysłu gastronomicznego oraz do hurtu spółdzielczego zakład przemysłowy obowiązany jest kopiami faktur zawiadamiać o dokonanych dostawach Wojewódzkie Przedsiębiorstwa „Arged" właściwe terenowo dla odbiorców.

§ 10. Kopie zawartych z przedsiębiorstwem handlowym umów i kopie faktur, zakłady produkcyjne przesyłają każdorazowo do Biura Zbytu Szkła.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1960 r.

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO	MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
wz **E. Kołodziej.**	wz **F. Papierniak**

*) Dane z załącznika, o którym mowa w § 1 i ustalenia z § 3 zostaną przez Biuro Zbytu Szkła bezpośrednio przekazane zakładom produkcyjnym, a przez Centralny Zarząd Artykułami Gospodarstwa Domowego — przedsiębiorstwom handlowym.

125.

OKÓLNIK nr 56 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 14 grudnia 1959 r.

w sprawie kontroli jakości produkcji materiałów budowlanych.

(znak. TGG/TP4-03/59)

Wobec dalszego napływu reklamacji i zażaleń odbiorców na nieodpowiednią jakość materiałów budowlanych produkowanych przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych jak również wobec stwierdzenia, że nieodpowiednia jakość wyprodukowanych materiałów spowodowana jest nieprzestrzeganiem obowiązujących w tym zakresie instrukcji technologicznych i obowiązujących norm technicznych, poleca się, co następuje:

§ 1. Zjednoczenia przemysłu materiałów budowlanych i wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego materiałów budowlanych niezależnie od stałej kontroli, wynikającej z trybu nadzoru zjednoczeń nad przedsiębiorstwami, przeprowadzą w nadzorowanych przedsiębiorstwach jednorazową kontrolę jakości produkcji i stosowania zarządzeń, dotyczących organizacji kontroli jakości produkcji.

§ 2. Kontrolę, o której mowa w § 1, należy przeprowadzić:
1) w przedsiębiorstwach o ruchu ciągłym w terminie do dnia 28 lutego 1960 r.
2) w przedsiębiorstwach o ruchu sezonowym w terminie do dnia 15 czerwca 1960 r.

§ 3. Podczas przeprowadzania kontroli należy zwrócić szczególną uwagę, czy kontrolowane jednostki posiadają:
1) zatwierdzone instrukcje technologiczne (reżimy),
2) obowiązujące przy produkcji danych wyrobów normy techniczne państwowe lub resortowe oraz czy zgodnie z tymi normami produkowane wyroby są klasyfikowane i zbywane,
3) zorganizowaną kontrolę jakości produkcji — zgodnie z uchwałą nr 440 Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1957 r. w sprawie kontroli jakości artykułów wytwarzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 89, poz. 531) i zarządzeniem nr 280 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 grudnia 1957 r. w sprawie kontroli jakości produkcji w jednostkach produkcyjnych przemysłu materiałów budowlanych resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 62).

§ 4. W przypadku stwierdzenia nieodpowiedniej jakości produkcji, braków oraz zgłoszenia przez odbiorców uzasadnionych reklamacji, należy w stosunku do winnych wyciągnąć sankcje służbowe (m.in. również pozbawienie premii w całości lub części, zgodnie z postanowieniami układów zbiorowych pracy), a w przypadkach świadczących o złej woli, niedbalstwie lub świadomej kwalifikacji wyrobów niezgodnie z obowiązującymi normami i warunkami technicznymi odbioru, dyrektor przedsiębiorstwa lub jednostka nadrzędna obowiązani są stosować sankcje we własnym zakresie lub kierować sprawę na drogę postępowania karnego.

§ 5. 1. Dyrektorzy zjednoczeń przemysłu omówią na kolegiach zjednoczeń wyniki przeprowadzonych kontroli jakości produkcji.

2. Dyrektorzy jednostek wymienionych w ust. 1 nadeślą do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Technologii, Górnictwa i Geologii sprawozdania z przeprowadzonych kontroli wraz z wnioskami i ustaleniami kolegiów zjednoczeń, uchwalonymi dla przeciwdziałania produkowaniu wyrobów złej jakości.

3. Sprawozdania, o których mowa w ust. 2, należy nadesłać:
1) w odniesieniu do przedsiębiorstw o ruchu ciągłym do dnia 30 marca 1960 r.,
2) w odniesieniu do przedsiębiorstw o ruchu sezonowym do dnia 30 czerwca 1960 r.,

4. Dyrektor Departamentu Technologii, Górnictwa i Geologii sporządzi zbiorcze sprawozdanie z wyników kontroli jakości produkcji i wraz z odpowiednimi wnioskami przedłoży je Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w terminie do dnia 15 lipca 1960 r.

§ 6. Zobowiązuje się zjednoczenia przemysłu materiałów budowlanych i wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego materiałów budowlanych do przesyłania, począwszy od dnia 1 stycznia 1960 r. do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Technologii Górnictwa i Geologii kopii protokółów i wniosków pokontrolnych z kontroli jakości produkcji przeprowadzonych w nadzorowanych przez nie przedsiębiorstwach.

§ 7. Zarządy budownictwa w terminie do dnia 28 lutego 1960 r. skontrolują czy przedsiębiorstwa budowlano-montażowe stosują zaostrzone zasady kontroli odbioru materiałów budowlanych i instalacyjnych, wprowadzone okólnikiem nr 6 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 lutego 1959 r. w sprawie zaostrzenia odbiorów materiałów budowlanych przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe (Dz. Urz. MBiPMB nr 4, poz. 18) oraz, czy w przypadku stwierdzenia złej jakości dostarczanych materiałów budowlanych, egzekwują odszkodowania umowne przewidziane ogólnymi warunkami dostaw w obrocie krajowym (Mon. Pol. z 1959 r. nr 37, poz. 167).

Sprawozdania z kontroli zarządy budownictwa złożą do Departamentu Technologii, Górnictwa i Geologii w terminie do dnia 30 marca 1960 r.

§ 8. Okólnik wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

126.

PISMO OKÓLNE nr 48 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 listopada 1959 r.

w sprawie wzoru wniosku o ustalenie lub zmianę ceny za wyroby i opłat (taryf) za usługi.

(znak: FE/7/W6/59)

Zgodnie z przepisami okólnika nr 15 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 4 marca 1959 r. w sprawie właściwości w zakresie ustalania cen na wyroby i opłat (taryf) za usługi (Dz. Urz. MBiPMB, nr 5, poz. 26, § 4), Departament Finansowo-Ekonomiczny powiadamia, że wniosek o ustalenie ceny powinien zawierać następujące dane:

1) nazwę wyrobu (usługi) i proponowaną jednostkę miary,
2) charakterystykę wyrobu (oznaczenie normy technicznej lub obowiązujących warunków technicznych odbioru, opis konstrukcji i zastosowania wyrobu lub usługi),
3) kalkulację kosztu jednostkowego wyrobu (usługi) z wyliczeniem kosztów w układzie kalkulacyjnym na podstawie ilości surowców i robocizny według obowiązujących norm i według obowiązujących cen,
4) nazwę i cenę wyrobu (usługi) zbliżonego pod względem technicznym do wyrobu (usługi), dla którego proponuje się cenę,
5) wysokość proponowanej ceny zbytu i ceny fabrycznej oraz ceny detalicznej, jeżeli dla danego wyrobu ma być ustalona również cena detaliczna,
6) datę uruchomienia produkcji i przewidywany okres rozruchu,
7) okres trwania produkcji, jeżeli produkcja nie ma być ciągła: przewidywaną ilość produkcji w skali rocznej oraz podział produkcji tego wyrobu według odbiorców (odbiorcy z resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, odbiorcy państwowi spoza resortu, pozostali odbiorcy),
8) opinię głównego odbiorcy (głównych odbiorców) o wysokości proponowanej ceny,
9) informację, czy cena zbytu lub cena detaliczna na dany wyrób (usługę) była już kiedyć zatwierdzona, przez kogo i w jakim cenniku została zamieszczona.

Do wniosku należy dołączyć zwięzły opis technologii produkcji, jeżeli technologia ta różni się od technologii produkcji wyrobów (usługi), dla których zostały już zatwierdzone ceny.

Wybór formy graficznej wniosku pozostawia się uznaniu wnioskodawców.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
FINANSOWO-EKONOMICZNEGO
L. Pacia

KOMUNIKAT
O ORZECZENIACH RESORTOWEJ KOMISJI ARBITRAŻOWEJ

1. **Brak podstawy do żądania przez generalnego wykonawcę od podwykonawcy wynagrodzenia za roboty dodatkowe, których konieczność wykonania powstała wskutek złej koordynacji robót.**

Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia 11 marca 1958 r. oddaliła wniosek powoda.

z uzasadnienia

Pozwany wykonywał jako podwykonawca roboty elektryczne w bloku Nr 35 w Gołonogu.

Ponieważ pozwany opóźnił wykonanie robót instalacyjnych, powód wykonał tynki, nie zważając na to, iż roboty instalacyjne nie były wykonane, a następnie po wykonaniu robót instalacyjnych wykonał roboty poprawkowe polegające na zamurowaniu bruzd i otworów oraz ponownym położeniu tynków, w tych miejscach, w których został on zniszczony.

Wartość tych robót powstałych, zdaniem powoda z winy pozwanego, wynosi poszukiwaną sumę 32.512.— zł.

Rozpatrując spór Resortowa Komisja Arbitrażowa wzięła pod uwagę, co następuje:

Nie wykonanie przez pozwanego robót w terminie, upoważnia powoda do żądania bądź kar za zwłokę, jeśli wynikają one z zawartej przez strony umowy, bądź odszkodowania, jeśli kar takich w umowie nie przewidziano lub szkoda przewyższa kwotę, jaką powód mógłby uzyskać tytułem kary umownej.

Takiego odszkodowania powód nie żąda. Żąda natomiast zasądzenia zwrotu poniesionych kosztów robót dodatkowych.

Obciążenie pozwanego tymi kosztami nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach.

Fakt opóźnienia robót przez pozwanego nie upoważniał powoda do wykonania robót, które należy określić jako niepotrzebne i co do których z góry wiadomo było, że ulegną zniszczeniu i będą musiały być ponownie wykonane.

Tego rodzaju postępowanie niezgodne z zasadą gospodarności, bo powodujące marnotrawstwo materiałów i siły roboczej, a ponadto sprowadzające się do polecenia wykonania robót, których bezcelowość jest oczywista, nie może być uznana za normalne i bezpośrednie następstwo opóźnień pozwanego.

Nietrafny jest zarzut powoda, iż pozwany powinien zawiadomić powoda wpisem do dziennika budowy, o przeszkodach w wykonaniu robót, a w szczególności o niewykonaniu robót w terminie. Powód jako generalny wykonawca, a więc koordynator wszystkich robót na placu budowy z tytułu pełnienia tej właśnie funkcji powinien być zorientowany, czy zlecone pozwanemu roboty zostały przez niego wykonane czy nie, a fakt, iż pozwany nie zawiadomił powoda o nie wykonaniu robót w terminie nie upoważniał powoda do wykonania spornych robót za które obecnie żąda zapłaty.

W tym stanie rzeczy żądanie powoda należało uznać za bezzasadne i obciążyć go kosztami postępowania, ponieważ przegrał spór.

I — 780/57

2. **Obowiązek strzeżenia przez generalnego wykonawcę urządzeń i materiałów wbudowanych przez podwykonawcę w przypadku, gdy ten ostatni schodzi z placu budowy.**

Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia 29 maja 1958 r. ustaliła treść umowy zawartej pomiędzy stronami.

z uzasadnienia

Przedmiotem sporu jest postanowienie umowy obciążające pozwanego generalnego wykonawcę obowiązkiem strzeżenia wbudowanych przez podwykonawcę urządzeń i materiałów w okresie czasowego lub całkowitego zejścia podwykonawcy z placu budowy.

Rozpatrując spór Resortowa Komisja Arbitrażowa wzięła pod uwagę, co następuje:

W przypadku, gdy podwykonawca schodzi na pewien określony okres czasu lub całkowicie z placu budowy na generalnego wykonawcę spada obowiązek odpłatnego strzeżenia urządzeń i materiałów wbudowanych przez podwykonawcę. Byłoby rzeczą niecelową i sprzeczną z zasadą gospodarności zmuszać podwykonawcę do ustalania oddzielnego dozoru dla jego mienia wtedy, gdy obowiązek zorganizowania tego dozoru na całym terenie budowy obciąża w myśl § 25, ust. 2 ogólnych zasad umów o roboty budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 4 z 1957 r., poz. 29) generalnego wykonawcę.

Jest rzeczą oczywistą, że generalny wykonawca musi być poinformowany o tym, że podwykonawca schodzi z placu budowy i o tym jakie urządzenia i materiały zostały przez niego wbudowane, a co za tym idzie — powierzone generalnemu wykonawcy pod dozór.

W związku z powyższym Resortowa Komisja Arbitrażowa ustaliła odpowiednio treść umowy zawartej między stronami.

III — 14/58

3. Potrącenie przez inwestora z rachunku wykonawcy, któremu zlecił on bezpośrednio część robót, 1% należnego generalnemu wykonawcy.

Resortowa Komisja Arbitrażowa z dnia 29 stycznia 1959 r. zasądziła część roszczenia, umarzając postępowanie w pozostałej części.

z uzasadnienia

Powód dochodził 160.750 zł za wykonane na zlecenie pozwanego roboty studniarskie.

W toku sporu powód przyznał, że pozwany zapłacił kwotę zł 113.475 w dniu 9 września 1959 r. i kwotę 45.668.— zł w dniu 14 października 1958 r.

W tych warunkach postępowanie w części dotyczącej uznanych i zapłaconych kwot — należało umorzyć.

Sporna pozostała kwota 1.607.— zł potrącona przez pozwanego tytułem 1% należnego mu, jego zdaniem, jako generalnemu wykonawcy.

Pozwany, będący przedsiębiorstwem ogólno-budowlanym, a więc przedsiębiorstwem, które z reguły wykonuje funkcje generalnego wykonawcy, realizując własną inwestycję zlecił część robót, nie mieszczących się w jego profilu produkcyjnym — powodowi, jako przedsiębiorstwu specjalistycznemu.

Z faktur wystawionych przez powoda, pozwany potrącił 1% należny generalnemu wykonawcy i twierdzi, że suma ta należy mu się, gdyż nie ma żadnej różnicy pomiędzy czynnościami, które wykonuje on na budowach, na których występuje w charakterze generalnego wykonawcy, a czynnościami, które wykonał na spornej budowie.

Zdaniem pozwanego jego pion produkcyjny realizował sporną budowę na zlecenie komórki inwestycyjnej i z tego także względu działalność pozwanego należy uznać za analogiczną do działalności generalnego wykonawcy.

Resortowa Komisja Arbitrażowa nie podzieliła stanowiska pozwanego.

System generalnego wykonawcy ma miejsce, w myśl ogólnych zasad umów o wykonanie robót budowlano-montażowych w tym przypadku, gdy inwestor zawiera umowę z jednym wykonawcą na całość wynikających z zadania inwestycyjnego robót, ten zaś z kolei część tego zadania (robót) powierza do wykonania w drodze odrębnych umów innym przedsiębiorstwom, występującym w charakterze podwykonawców.

Inaczej przedstawia się sytuacja pozwanego w sprawie niniejszej.

W stosunku do powoda pozwany występuje jako inwestor, który zawarł umowę z wykonawcą częściowym.

Wewnętrzne zlecenie pomiędzy komórkami inwestycyjnymi tego samego przedsiębiorstwa nie mogącymi samodzielnie występować w obrocie cywilnoprawnym — nie może być traktowane na równi z umową. Nie można również przyjąć, iż sam fakt wykonywania robót również siłami własnymi przez inwestora nadaje mu charakter generalnego wykonawcy.

Stąd też brak jest przesłanek do uznania pozwanego w sprawie niniejszej za generalnego wykonawcę.

Ale stanowisko pozwanego uznać należy za niesłuszne także i z innych względów.

Generalny wykonawca występuje w roli ogniwa pośredniczącego pomiędzy inwestorem i podwykonawcą. Z tego tytułu ponosi on odpowiedzialność wobec inwestora i podwykonawców za terminowe i właściwe zawarcie umów, przygotowanie zaplecza, koordynację robót, odbiorów i rozliczeń oraz łączną odpowiedzialność z podwykonawcami za terminowe i właściwe wykonanie przez nich robót.

Wynagrodzenie, które generalny wykonawca pobiera w postaci 1% potrąconego z należności podwykonawcy jest wynagrodzeniem za pełnienie wszystkich tych funkcji generalnego wykonawcy.

Tej zasadzie daje wyraz § 46 ust. 3 ogólnych zasad umów, który odmawia inwestorowi prawa potrącania 1% z wynagrodzenia wykonawców wtedy, gdy koordynatorem robót na placu budowy jest sam inwestor, zlecający wykonanie robót wykonawcom częściowym.

W tych warunkach powództwo uznać należało za uzasadnione.

I — 751/58

4. Początek biegu prekluzji w przypadku dochodzenia należności za wykonane na koszt wykonawcy roboty poprawkowe.

Orzeczeniem z dnia 3 czerwca 1959 r Resortowa Komisja Arbitrażowa zasądziła częściowo dochodzone roszczenie.

z uzasadnienia

Przedmiotem wniosku jest należność za wykonane przez powoda na koszt pozwanego roboty usterkowe, spowodowane wadliwym wykonaniem robót przez stronę pozwaną.

W toku sporu powód przedstawił rachunek spółdzielni, która wykonała prace poprawkowe, opiewający na 43.743,50 zł, skorygowany przez powoda do 17.671,70 zł. Do tej kwoty powód ograniczył żądanie wniosku.

Pozwany, nie kwestionując ani faktu zawinionych przez siebie usterek, ani wysokości roszczenia, odmawia zapłaty z powodu prekluzji, bowiem roboty zakończone w dniu 30.7.1957 r., zaś wniosek złożono 11.XI.1958 r.

Resortowa Komisja Arbitrażowa nie podzieliła poglądu pozwanego. Powód przed upływem rocznego okresu gwarancyjnego zwrócił się do pozwanego o usunięcie usterek. **Strony protokolarnie w dn. 23.9.58 r. ustaliły wady w wykonaniu sieci. Od tego dopiero terminu powód mógł się domagać wykonania robót na koszt pozwanego w przypadku uchylania się pozwanego od usunięcia usterek we własnym zakresie.** Przyjmując nawet początek biegu prekluzji od momentu ujawnienia wad jakościowych robót tj. od 26.5.1958 r. uznać należy, że spór wniesiono w terminie wymaganym w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z 2.XII.1952 r. (Dz. U. nr 2, poz. 33).

W tym stanie rzeczy, skoro roszczenie merytorycznie jest bezsporne i uzasadnione, a zarzut prekluzji okazał się nietrafny, należało poszukiwaną należność zasądzić na rzecz powoda w wysokości skorygowanej; w pozostałej części żądanie wniosku oddalić.

I—1085/58

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

w nr 61 z 12.XI.59 r. poz. 363 rozporządzenie Rady Ministrów z 23.X.59 r. w sprawie określenia tytułu zawodowego dla osób kończących studia zawodowe na politechnikach;

w nr 62 z 23.XI.59 r. poz. 368 rozporządzenie Rady Ministrów z 10.XI.59 r. w sprawie przeprowadzenia spisu próbnego w ramach prac przygotowawczych do spisu powszechnego w 1960 r.;

poz. 369 rozporządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z 13.XI.59 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyjęć na zawodowe studia administracyjne na uniwersytetach;

w nr 64 z 1.XII.59 r. poz. 379 rozporządzenie Rady Ministrów z 17.XI.59 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych;

poz. 382 rozporządzenie Rady Ministrów z 25.XI.59 r. w sprawie nadzoru urzędów górniczych nad kopalniami prowadzącymi roboty górnicze dla celów naukowo-badawczych, doświadczalnych i ochrony zabytków.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

w nr 96 z 30.XI.59 r. poz. 508 uchwałę Rady Ministrów z 6.X.59 r. nr 415 w sprawie podziału zadań przewozowych pomiędzy transportem kolejowym i transportem samochodowym;

poz. 511 zarządzenie nr 206 Prezesa Rady Ministrów z 30.XI.59 r. w sprawie trybu zatrudniania studentów szkół wyższych;

poz. 512 zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 12.XI.59 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności;

poz. 520 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 17.XI.59 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych przez Polski Komitet Normalizacyjny norm państwowych;

w nr 97 z 1.XII.59 r. poz. 521 zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 7.XI. 1959 r. w sprawie umów o roboty budowlano-montażowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej;

w nr 98 z 4.XII.59 r. poz. 531 zarządzenie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 23.XI.59 r. w sprawie spisu próbnego;

w nr 100 z 11.XII.59 r. poz. 533 zarządzenie Ministra Komunikacji z 16.XI.59 r. w sprawie norm zużycia paliw płynnych w eksploatacji pojazdów samochodowych;

poz. 539 zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 10.XI.59 r. w sprawie stosowania koordynacji wymiarowej w budownictwie.

KOMUNIKAT II

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

nr 288 z 20.X.59 r. znak: OR3-4/59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Ogólnego — Podhale;

nr 317 z 23.XI.59 r. znak: PB/5/59 w sprawie ustalenia zadań współzawodnictwa pracy na okres IV kwartału 1959 r. i I kwartału 1960 r. dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, przedsiębiorstw transportowych, przedsiębiorstw przemysłowych nadzorowanych przez Zjednoczenie Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa, biur projektów, wojewódzkich central materiałów budowlanych nadzorowanych przez Centralę Materiałów Budowlanych — Zarząd Przedsiębiorstw;

nr 318 z 20.XI.59 r. znak: PB/59 w sprawie środków za bezpieczających wykonanie Narodowego Planu Gospodar czego w zakresie zatrudnienia i płac w 1960 r.

nr 320 z 26.XI.59 r. znak: P1/III/59 w sprawie zabezpie czenia wykonania zadań planowych w zakresie produkcji zatrudnienia, funduszu płac i wydajności pracy w 1960 r przez przedsiębiorstwa przemysłu materiałów budowlanych podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych;

nr 322 z 1.XII.59 r. znak: OR2/59 w sprawie zmiany zakresu działania Departamentu Zatrudnienia, Płac i Bezpieczeństwa Pracy;

nr 326 z 10.XII.59 r. znak OR3-52/11/59 w sprawie przekazania tartaku w Oławie.

Okólniki Ministra:

nr 53 z 30.XI.59 r. znak: KSR/R-2/172/59 w sprawie wniosków pokontrolnych wydawanych w wyniku kontroli zewnętrznych;

nr 54 z 7.XII.59 r. znak: GM/2/9-12/61/59 w sprawie zwolnień od pracy uczestników II Krajowej Narady działaczy samorządu robotniczego;

nr 55 z 7.XII.59 r. znak: GM-01/59 w sprawie przedłużenia społecznej akcji budowy 1000 szkół dla uczczenia Tysiąclecia Państwa Polskiego;

Polecenia służbowe Ministra:

nr 45 z 25.XI.59 r. znak: TR/EP-1-45/59 w sprawie poprawy wyników techniczno-eksploatacyjnych i ekonomicznych oraz usprawnienia pracy i organizacji gospodarstw transportowych jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych;

nr 46 z 2.XII.59 r. znak: GM/2/9-13/25/59 w sprawie zapewnienia bankom finansującym inwestycje współudział w opracowaniu projektów planów 5-letnich na lata 1961–1965;

nr 47 z 7.XII.59 r. znak: P1/III/59 w sprawie stosowania cegły kratkówki;

nr 49 z 11.XII.59 r. znak: GM-2/9-13/30/59 w sprawie wykonania decyzji Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1959 r. dotyczących przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

SPROSTOWANIE

W Dzienniku Urzędowym nr 18 z 20 października 1959 r. poz. 101 w załączniku do okólnika nr 46, Wykaz Biur Projektów w poz. 28 zamiast: Warszawa, Krucza 16, powinno być: Warszawa, Krucza 20/22.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5
Telefon Redakcji:
Centrala 21-05, wewn. 585.
Telefon Administracji:
Centrala 21-05, wewn. 424.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Biuro Budżetowo-Gospodarcze nr 1529-91-867, cz. 6, Dz. 5, Rozdz. 19".

Cena zł 2,—

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: **Warszawa, ul. Żurawia 3/5**

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Nakł. 6020 egz. Zam. 2018/59. C-26.